

струкції транспортного засобу вимогам ДОПНВ та отримання Свідоцтва. Обмеження у виборі сервісного центру МВС, зокрема від місця реєстрації транспортного засобу, не допускається.

Транспортні засоби, якими перевозяться небезпечні вантажі, повинні відповідати вимогам державних стандартів, безпеки, охорони праці та екології, а також у встановлених законодавством випадках мати відповідне маркування і свідоцтво про допущення до перевезення небезпечних вантажів.

На сьогодні перевізники узгоджують з Національною поліцією лише дорожнє перевезення небезпечних вантажів, які належать до вантажів підвищеної небезпеки згідно із наказом Міністерства внутрішніх справ України «Про затвердження деяких нормативно-правових актів з питань дорожнього перевезення небезпечних вантажів» від 4 серпня 2018 р. № 656.

Висновки. Для вирішення проблеми прозорості надання адміністративних послуг МВС щодо видачі свідоцтва про допущення транспортних засобів до перевезення вантажів, необхідно врегулювати питання щодо ефективності та оперативності роботи національної автоматизованої інформаційної системи.

Та ввести ряд нововведень. Зокрема, підвищити кошторис послуги на отримання свідоцтва про допущення транспортних засобів до перевезення вантажів. Оскільки, висока ціна має відбити бажання у громадян вступати в корупційні зв'язки для отримання такого свідоцтва. Складання теорії і практики має супроводжувати відеозйомка із кількох камер. Інформація, хто, коли і кому видав медичну довідку та водійське посвідчення, має бути або публічною, або доступною певним колам осіб. Поліціанти, що приймають іспити, мають отримувати гідну зарплату, для зменшення корупційних ризиків у сфері надання адміністративних послуг МВС.

1. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст.141 <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

2. Наказ Міністерства внутрішніх справ України «Про затвердження деяких нормативно-правових актів з питань дорожнього перевезення небезпечних вантажів» від 4 серпня 2018 р. № 656.

Миронюк Станіслава Анатоліївна
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА СЕРВІСНО-ОБСЛУГОВУЮЧОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПОЛІЦІЇ

На сьогодні з прийняттям Закону України «Про Національну поліцію» набули нормативного врегулювання такі форми громадського контролю за сервісно-обслуговуючою діяльністю поліції (Розділ VIII) як: підготовка та оприлюднення звіту про поліцейську діяльність; контроль за діяльністю керівника поліції та прийняття резолюції недовіри йому; шляхом взаємодії між керівниками територіальних органів поліції та представниками органів місцевого самоврядування; шляхом залучення громадськості до розгляду скарг на дії чи бездіяльність поліцейських; підготовки за здійснення спільних проектів з громадськістю [1].

Слід в чергове визнати, що законодавством визначені не всі можливі та ефективні форми громадського контролю за діяльністю поліції, а окремі з них, зокрема підготовка звіту керівником поліції або прийняття резолюції недовіри керівнику поліцією місцевою радою взагалі важко віднести до форм громадського контролю, нижче спробує пояснити свою позицію щодо цього.

Так, відповідно до ст. 86 Закону, з метою інформування громадськості про діяльність поліції керівник поліції та керівники територіальних органів поліції раз на рік готують та опубліковують на офіційних веб-порталах органів поліції звіт про діяльність поліції [1]. Щорічний звіт про діяльність поліції та територіальних органів поліції повинен містити аналіз ситуації зі злочинністю в країні чи регіоні відповідно, інформацію про заходи, які вживалися поліцією, та результати цих заходів, а також інформацію про виконання пріори-

тетів, поставлених перед поліцією та територіальними органами поліції відповідними поліцейськими комісіями. Відповідно керівники територіальних органів поліції зобов'язані регулярно оприлюднювати статистичні та аналітичні дані про вжиті заходи щодо виявлення, запобігання та припинення порушень публічного порядку на офіційних веб-порталах органів, які вони очолюють.

На нашу думку не вірним буде вважати підготовку керівником звіту про діяльність органу поліції та його оприлюднення формою громадського контролю за діяльністю поліції, адже це більше відноситься до повноважень та завдань керівника поліції адже і ініціатива і обов'язок підготовки такого звіту лягає на керівника поліції, в той же час як ініціатором громадського контролю можуть бути окремі громадяни або організована громадськість. Про громадський контроль мова може йти, коли, наприклад громадська організація за власною ініціативою за підтримки відповідної громади або на її замовлення проводить моніторинг діяльності відповідного підрозділу поліції в результаті якого готує та оприлюднює звіт про таку перевірку (моніторинг).

Також реалізація цієї норми може викликати ряд проблем. Зокрема незрозумілою є періодичність висвітлення на офіційному сайті територіального органу поліції статистичних та аналітичних даних про вжиті заходи щодо виявлення, запобігання та припинення порушень публічного порядку, тобто як розуміти термін «регулярно» - щоденно, щонедільно і т.д. Якщо така інформація має розміщуватись на веб-сайті щоденно, то це складно запровадити, адже перед оприлюдненням ця інформація має бути оперативно оброблена та систематизована, та й технічні і організаційні можливості такої діяльності відсутні. Тому більш доцільним є систематизація та розміщення такої інформації на сайті територіального органу поліції міського чи обласного рівня. Крім того уточнення в законі потребувала б норма, яка вказує, що до такої інформації не відноситься інформація з обмеженим доступом.

Зрозуміло, що поліція має бути максимально прозорою для громадськості і готова надавати інформацію про свою діяльність. Разом з цим, поліція зобов'язана дотримуватися конфіденційності деяких відомостей. Звичайно, хоча в більшості держав такі ситуації цілком достатньо регламентовані, у поліції завжди буде певна свобода вибору для досягнення рівноваги між цими двома категоріями інтересів. Крім того, контакти між поліцією і ЗМІ можуть виявитися складними, і поліція не завжди може бути до них достатньо готовою. Тому в зазначених документах міститься рекомендація виробити відповідні директиви для регулювання відносин поліції зі ЗМІ, які на жаль в новому Законі в повній мірі не відображені, хоча результати діяльності поліції постійно є в об'єктиві уваги ЗМІ.

Інформування громадськості про стан правопорядку, заходи, які вживаються щодо попередження правопорушень покладається на керівників територіальних органів поліції. З цією метою керівники територіальних органів поліції періодично, за задалегідь оприлюдненим розкладом, мають проводити особисті зустрічі, прес-конференції, а також використовувати мережі Інтернет для оперативного поширення інформації про діяльність органів поліції, забезпечувати інформаційне наповнення веб-сайтів територіальних органів поліції; надавати допомогу інформаційним агентствам, телерадіокомпаніям, друкованим засобам масової інформації, інтернет-виданням, творчим організаціям, підприємствам та установам в інформуванні населення про діяльність органів поліції; забезпечувати підготовку тематичних матеріалів та програм для ЗМІ з актуальних питань підтримання публічного порядку, боротьби зі злочинністю, профілактики правопорушень, сприяти журналістам у цій роботі; організувати проведення опитувань населення з метою вивчення громадської думки про діяльність органів поліції тощо.

В свою чергу, засоби масової інформації у встановленому порядку можуть запитувати та безоплатно отримувати від органів поліції відкриту інформацію, документи і матеріали з питань, віднесених до їхньої компетенції, а керівники територіальних органів поліції зобов'язані безперешкодно надавати таку інформацію; поширюють отриману інформацію через пресу, радіо, телебачення, засоби глобальної інформаційної мережі Інтернет та в інший спосіб, дотримуючись вимог законодавства щодо збереження державної таємниці; публікують офіційні відповіді керівників територіальних органів поліції на матеріали, що були оприлюднені раніше [2, с.32].

Окремим аспектом взаємодії громадськості та поліції, який набув свого законодавчого втілення в статті 89 Закону є підготовка та виконання спільних проектів, програм та заходів для задоволення потреб населення та покращення ефективності виконання поліцією покладених на неї завдань. Взаємодія поліції та інститутів громадськості - це врегульовані переважно нормами адміністративного права суспільні відносини рівноправних суб'єктів на

засадах партнерства, які складаються у процесі їх погодженої спільної діяльності щодо виявлення, запобігання та припинення правопорушень, реалізації планів, програм та проектів правоохоронної спрямованості з ефективним використанням засобів, ресурсів та можливостей кожного із суб'єктів [3, с.22]. До факторів, що впливають на формування партнерських відносин поліції та громадськості, належать: спільність цілей, інтересів та дій; усвідомлення можливості реалізації цілей, планів та програм тільки через спільну діяльність; довіра суб'єктів партнерства один до одного, яка є результатом сформованого позитивного іміджу кожного суб'єкта; взаєморозуміння [4].

Виходячи з положень законів України та міжнародно-правових актів до основних спільних заходів поліції та громадськості щодо задоволення потреб населення та покращення ефективності виконання поліцією покладених на неї завдань можна віднести: спільне планування та проведення сумісних дій щодо запобігання та виявлення правопорушень; обмін інформацією та досвідом щодо запобігання та припинення адміністративних правопорушень та злочинів; проведення спільних семінарів, навчань, зборів, консультацій і нарад правоохоронної спрямованості з питань покращання організації протидії злочинності.

До спільних проектів поліції і громадськості можна віднести: проведення спільних наукових досліджень; спільна розробка інструкцій, програм, проектів законів тощо; проведення сумісної експертизи нормативно-правових актів; участь поліцейських у роботі громадських приймальень та центрах правової допомоги населенню; організація і проведення спільних телефонних «гарячих ліній», виступів та публікацій в ЗМІ. До спільних програм поліції і громадськості можна віднести: співробітництво поліції з міжнародними та зарубіжними неурядовими громадськими організаціями з питань виконання поліцейських завдань та функцій; участь в програмах правового виховання та освіти населення, молоді, учнів загальноосвітніх шкіл, а також студентів, курсантів і слухачів вищих навчальних закладів; заснування та забезпечення діяльності сумісних друкованих ЗМІ (газет, журналів тощо) та інтернет-видань з метою висвітлення питань поліцейської діяльності, результатів проведення спільних заходів, опублікування звітів керівництва, спільних проектів, наукових досліджень тощо.

1. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст.379.

2. Громадськість і органи правопорядку: контроль, моніторинг, співпраця / [О. Банчук, Ю. Гаджиева, Б. Малишев, С. Перникоза, У. Шадська]; Практичний посібник. За заг. ред. О. Банчука. К.: ФОП Москаленко О.М., 2017. 75 с.

3. Торкайло Ю.С. Організаційно-правові засади взаємодії органів внутрішніх справ з інституціями держави та структурами громадянського суспільства: Дис. на здобуття наук. канд. юр. наук: 12.00.07. ХНУВС, Харків, 2012. 212 с.

4. Взаємодія міліції й населення як стратегічний напрям діяльності органів правопорядку. *Журнал «Віче»*. №12, червень 2013. URL:<http://www.viche.info/journal/3714>.

Поливанюк Василь Дмитрович

доцент кафедри
тактико-спеціальної підготовки,
кандидат юридичних наук, доцент

Жихарева Анастасія Андріївна

курсант факультету підготовки
фахівців для органів
досудового розслідування

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПІДГОТОВКА ПОЛІЦЕЙСЬКИХ: ПРОФЕСІЙНА КОМУНІКАЦІЯ

Актуальність обраної мною теми полягає в тому, що в умовах реформування сучасні тенденції розвитку нашої держави та її правоохоронних органів ставлять перед новоствореною поліцією нові задачі та пріоритети. Одним з провідних завдань є переорієнтація тих негативних стереотипів, які існували у дореформаторський період, а саме уявлення людей про правоохоронні органи, які зводились до силового, а часто навіть і репресивного образу міліціонера – представника правоохоронного органу. На відміну від новоствореної Націо-